wasto tulles koera temma nimme järrel hüdis, ja koddanik läks iggakord sinniseks nago jõhwikas. Ühhel päwal pärris ta wihhaga, et lihhunik omma koerale teist nimme panneks. „Jummal hoidko", kostis Wend rahhulikkult, „piddage ommale ka üks koer ja hüüdke tedda minno pärrast Wennaks."

Mees tunneb omma nimme.

Üks haige mees, kelle naene õues teistega lobbises, kulis tedda mitto kord täie suga neid sõnna: „juhm", „rummal", nimmetawad. „Tõest", ütles ta isseenneses, „minno Kadri armastab mind ennam kui ma mõtlesin: jubba ta rägib jälle minnust."

Kuida näinud meie silm,
Nenda lähhäb ka se ilm
Uel aastal eddasi;
Monnes asjas — taggasi;
Agga kes se wasto woib:
Jurri jookseb, jännes käib.